

Олена Жилінкова

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри медіа-комунікацій
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна
(м. Харків, Україна)
ozhylinkova@karazin.ua

УДК 347.4(477):347.77/.78:004

ДОГОВІРНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН ЩОДО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

АНОТАЦІЯ. Результати інтелектуальної діяльності є найціннішою частиною капіталу суб'єктів інноваційних відносин, договори щодо розпорядження правами інтелектуальної власності відіграють особливу роль на практиці. Це зумовлює необхідність наукового дослідження договорів у сфері ІТ із фокусуванням на об'єктах права інтелектуальної власності.

Мета статті полягає у: проведенні теоретичного аналізу договорів щодо розпорядження правами інтелектуальної власності у сфері ІТ; розгляді двох груп договорів, за допомогою яких здійснюється регулювання відносин у сфері ІТ, до першої з них належать договори про створення та використання комп'ютерних програм, до другої – договори, пов'язані з нерозголошенням комерційної таємниці як різновиду конфіденційної інформації.

На відповідних прикладах із законодавства та практики США показано необхідність впровадження у законодавство України основних правових тенденцій і традицій в економічно розвинутих країнах. Проаналізовано внутрішнє законодавство України та міжнародні нормативно-правові акти, за допомогою яких здійснюється регулювання договірних відносин у сфері ІТ.

Автор доходить висновку про необхідність визнання адаптації законодавства та практики України до встановлених в економічно розвинутих державах традицій договірної регулювання відносин у вказаній сфері шляхом: спрощення договірних механізмів, що застосовуються в процесі документальної фіксації змісту правовідносин; ґрунтовного вивчення комерційної таємниці, умов захисту та договірне використання якої є вирішальним фактором економічного розвитку в сфері ІТ.

Ключові слова: право інтелектуальної власності; договори; розпорядження правами інтелектуальної власності; інформаційні технології; комп'ютерні програми; комерційна таємниця.

Зважаючи на те, що результати інтелектуальної діяльності є найціннішою частиною капіталу суб'єктів інноваційних відносин, договори щодо

© Олена Жилінкова, 2018

розпорядження правами інтелектуальної власності відіграють особливу роль на практиці. Це обумовлює необхідність наукового дослідження договорів у сфері інформаційних технологій (далі – ІТ) із фокусуванням на об'єктах права інтелектуальної власності.

Мета дослідження полягає у: проведенні теоретичного аналізу договорів щодо розпорядження правами інтелектуальної власності у сфері ІТ; розгляді двох груп договорів, за допомогою яких здійснюється регулювання відносин у сфері ІТ, до першої з них належать договори про створення та використання комп'ютерних програм, до другої – договори, пов'язані з нерозголошенням комерційної таємниці як різновиду конфіденційної інформації.

У представленій роботі досліджено судову практику й роботи таких, зокрема, науковців, як: Г. Андрощук, Е. Бенсен, П. Голдштейн, Ш. Гош, Ю. Капіца, Р. Мілгрім, Ю. Носік, М. Трімбл.

У сфері ІТ договори щодо створення об'єктів права інтелектуальної власності та розпорядження правами на них можна умовно розподілити на дві основні групи залежно від характеру результату інтелектуальної діяльності:

- 1) договори про створення та використання комп'ютерних програм;
- 2) договори про нерозголошення комерційної таємниці як різновиду конфіденційної інформації.

Договори про створення та використання комп'ютерних програм. На сьогоднішньому етапі розвитку індустрії ІТ в Україні договори з першої групи опосередковують здебільшого досить простий набір правовідносин. Тобто українські компанії, які створюють комп'ютерні програми на замовлення клієнтів, майже автоматично (за відповідним договором) передають усі права інтелектуальної власності на створений результат замовникові та не претендують у подальшому на жодну з додаткових ви плат.

Комп'ютерні програми зазвичай розглядаються в договорах як літературні твори, що насамперед відповідає приписам Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (ст. 1)¹, а також у Директиві Ради Європейського співтовариства про правову охорону комп'ютерних програм (91/250/ЄЕС)². У літературі зазначено:

¹ Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів (Паризький акт від 24 липня 1971 р., змінений 2 жовтня 1979 р.). URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_051 (дата звернення: 25.11.2017).

² Директива Ради Європейського співтовариства про правову охорону комп'ютерних програм (91/250/ЄЕС) від 14 травня 1991 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_065 (дата звернення: 25.11.2017).

...за Директивою авторське право на комп'ютерну програму належить її автору. Автор розглядається як фізична особа або група осіб, які створили програму. В останньому випадку виключні права на програму належать зазначеним особам спільно. Директива не містить норм щодо майнових прав на програму, створену на замовлення. За відсутності спеціальних норм національного законодавства такі права мають належати автору. Питання майнових прав на програми можуть бути врегульовані зобов'язальним правом держав-членів³.

Встановлені у вказаній Директиві правила цілком безконфліктно співвідносяться із законодавством України. Зокрема, це стосується загального правила про те, що будь-який творчий продукт створюється зусиллями фізичних осіб. Однією з основних ознак авторського договору замовлення є саме особисте створення твору автором. Згідно із ч. 1 ст. 1112 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) відповідно до договору про створення на замовлення і використання об'єкта права інтелектуальної власності обов'язок створення об'єкта покладено на творця (наприклад, письменника, художника)⁴. Виходячи зі змісту ст. 421 ЦК України⁵, творець є первісним суб'єктом права інтелектуальної власності, тобто фізичною особою. Також згідно з ч. 6 ст. 33 Закону України “Про авторське право і суміжні права” (далі – Закон) за авторським договором замовлення *автор* зобов'язується створити твір і передати його замовникові⁶. Як бачимо, знову йдеться про первісного суб'єкта авторського права, яким визнається лише фізична особа.

На практиці зазвичай замовлення на створення комп'ютерних програм приймають або фізичні особи, які є суб'єктами господарської діяльності, або організації, що спеціалізуються на програмуванні, тестуванні, веб-дизайні. В першому випадку проблеми не виникає. В другому випадку, по суті, проблеми також немає, хоча відносини між замовником і фактичним виконавцем зазвичай опосередковуються більш складною договірною структурою. Якщо автори комп'ютерних програм перебувають в офіційних трудових відносинах, необхідно укладати два договори: перший – між автором об'єкта авторського права та компанією-наймачем; другий – між компанією і кінцевим замовником.

Особливості порядку створення та використання службових об'єктів передбачено спеціальними нормами цивільного законодавства: ст. 429 ЦК України й відповідними законами (зокрема, ст. 16 Закону). Однак зі

³ Ю Капіца та С Ступак та О Жувака, *Авторське право і суміжні права в Європі* (Логос 2012) 141.

⁴ Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. №№ 40–44. Ст. 356.

⁵ Там само.

⁶ Про авторське право та суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3792-XII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (дата звернення: 26.11.2017).

змісту цих статей постає багато запитань як на практиці, так і в теорії авторського права. Вказане зумовлено тим, що зміст ст. 16 Закону суперечить змісту ст. 429 ЦК України (в частині визначення суб'єкта, якому належать майнові й особисті немайнові авторські права). Щодо цього питання свого часу висловився Верховний Суд України в п. 24 постанови Пленуму “Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав”⁷.

Зважаючи на такий порядок, практики звертають увагу на необхідність внесення змін до законодавства:

Це положення змушує багатьох розробників софту підписувати чимало договорів, фіксувати технічні завдання, факти створення програм. У зв'язку з тим, що в розробці може бути задіяно багато авторів, роботодавець або витратить багато часу на оформлення документів, або наражатиме компанію на ризик можливих звинувачень у порушенні майнових прав⁸.

Варто зауважити, що у більшості економічно розвинутих зарубіжних країн права на службові твори автоматично переходять до компаній, на які працюють безпосередні автори комп'ютерних програм. І хоча наявні наразі правила, закріплені в ч. 2 ст. 429 ЦК України, не позбавлені сенсу, можна погодитись із тим, що для практики в сфері ІТ корисним буде спрощення процедури відчуження прав на такі об'єкти, як комп'ютерні програми від авторів-працівників до роботодавців.

У контексті наведеного цілком доцільним убачається внесення змін до ст. 16 Закону, запропонованих у законопроекті “Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо врегулювання питань авторського права і суміжних прав”⁹ (далі – законопроект). Згідно із законопроектом ст. 16 Закону пропонується доповнити ч. 5 такого змісту: ‘майнові права на комп'ютерну програму, базу даних, створені у зв'язку з виконанням трудового договору, належать роботодавцю, якщо інше не встановлено трудовим договором’¹⁰.

⁷ Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав: постанова Пленуму Верховного Суду України від 4 червня 2010 р. № 5. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-10> (дата звернення: 26.11.2017).

⁸ Мария Ортынская, ‘Как урегулировать отношения авторов с государством и подтолкнуть развитие IT-индустрии’ *Закон и Бизнес* (Киев, 21 Октябрь 2017) <http://zib.com.ua/ru/130523-kak_uregulirovat_otnosheniya_avtorov_i_podtolknut_razvitiye_i.html#> дата звернення 26 Листопад 2017.

⁹ Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо врегулювання питань авторського права і суміжних прав: проект Закону України від 26 вересня 2017 р. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=732fbde6-d449-4e6a-88e8-4d817e4bc241&title=ProektZakonuUkrainiproVnesenniaZminDoDeiakikhZakonodavchikhAktivSchodoVregulivanniaPitanAvtorskogoPravaISumizhnikhPrav> (дата звернення: 27.11.2017).

¹⁰ Там само.

У відносинах із замовниками компаніям в сфері ІТ і авторам комп'ютерних програм необхідно також пам'ятати про особливості зарубіжного законодавства та договірної практики. Йдеться, зокрема, про уявні ліцензії (*implied license*) – відсутній в Україні механізм встановлення факту надання дозволу на використання об'єктів права інтелектуальної власності або відсутності такого дозволу. Цьому питанню присвячено окрему увагу в літературі¹¹. Так, цікавим прикладом уявної ліцензії можна назвати справу *Attig v. DRG, Inc.* (2005). Відповідно до рішення окружного суду штату Пенсильванія (Сполучені Штати Америки, далі – США) колишні клієнти веб-розробника пана Аттіга мали уявну, невиключну ліцензію на копіювання та перенесення на інші сервери двох веб-сайтів, створених і розміщених розробником на замовлення. Як пояснює Е. Браун, 'суд дійшов висновку про те, що невиключна ліцензія виникла тоді, коли творець об'єкта на вимогу відповідача передав його, маючи на думці, що відповідач буде копіювати та розповсюджувати його'¹².

Зважаючи на те, що в українському законодавстві не визначено такого механізму, вітчизняні компанії мають зважати на те, що згідно із зарубіжним законодавством можуть застосовуватись правила про уявні ліцензії, навіть якщо в договорі замовлення на створення комп'ютерних програм не передбачено дозвіл на використання об'єктів певними способами.

Договори про нерозголошення комерційної таємниці як різновиду конфіденційної інформації є, мабуть, найбільш важливою частиною документації у відносинах між замовниками та виконавцями у сфері ІТ. До різновидів конфіденційної інформації належить такий об'єкт права інтелектуальної власності, як комерційна таємниця. В американській літературі зазначено, що відносини щодо комерційної таємниці становлять більшу частину права інтелектуальної власності¹³.

Визначення комерційної таємниці міститься у ст. 505 ЦК України. В сфері ІТ договори про нерозголошення комерційної таємниці як різновиду конфіденційної інформації укладаються з метою перекриття прогалів, що залишаються після укладання договорів про розпоряджання правами на комп'ютерні програми й інші об'єкти інтелектуальної власності. Саме ці договори відіграють таку важливу роль на практиці. Значення мають обсяг відповідальності за порушення зобов'язань

¹¹ Олена Жилінкова, *Договірне регулювання відносин щодо інтелектуальної власності в Україні та за кордоном* (Юрінком Інтер 2015) 203-211.

¹² Evan Brown, 'Web developer gave implied copyright license to clients; court awards summary judgment to defendants in infringement action' (*Internetcases*, 5 April 2005) <<http://blog.internetcases.com/2005/04/05/web-developer-gave-implied-copyright-license-to-clients-court-awards-summary-judgment-to-defendants-in-infringement-action/>> accessed 27 November 2017.

¹³ Shubha Ghosh and others, *Intellectual Property: Private Rights, the Public Interest, and the Regulation of Creative Activity* (American Casebook Series) (Thomson/West 2007) 7.

із нерозголошення комерційної таємниці, ті випадки, які вважаються такими порушеннями, та багато інших чинників.

Як зазначено у ст. 39 Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (англ. *Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights, TRIPS*), ‘загалом забезпечення ефективної охорони прав на комерційну таємницю покликане сприяти захисту від недобросовісної конкуренції’¹⁴.

Необхідно зауважити, що на сьогодні в нашій державі чинна постанова Кабінету Міністрів України “Про перелік відомостей, що не становлять комерційної таємниці”¹⁵. Наведений у цьому документі перелік важливий для проведення державних перевірок і передбачає запобігання приховуванню інформації від державних органів суб’єктами комерційної діяльності. Тобто для ринкових відносин цей перелік може застосовуватись лише як “точка відліку”, а не як керівництво для розуміння сутності порушень прав на комерційну таємницю в аспекті запобігання недобросовісній конкуренції.

Зважаючи на те, що в Україні не сформовано самостійних традицій вирішення конфліктів, пов’язаних із порушенням прав на комерційну таємницю, цікавим убачається аналіз законодавства та практики зарубіжних країн у вказаній сфері. Особливий інтерес становлять США як найбільш впливова країна щодо встановлення стандартів розвитку права інтелектуальної власності.

У США відносини, пов’язані з комерційною таємницею, регулюються за допомогою Уніфікованого закону про комерційну таємницю (1979):

Особа, яка розкриває або використовує комерційну таємницю іншої особи без права робити це, несе відповідальність, якщо: а) вона виявила таємницю неналежним чином; б) розголошення або використання інформації є порушенням довіреної від іншої особи комерційної таємниці; в) особа дізналася про таємницю третьої особи з повідомленням про те, що це таємниця, і що третя особа виявила його неправомірними засобами або що розголошення третьою особою було порушенням зобов’язань щодо іншої особи; г) особа дізналася таємницю з повідомленням про те, що це таємниця, і її розкриття було зроблено нею помилково¹⁶.

¹⁴ Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності від 15 квітня 1994 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/981_018 (дата звернення: 28.11.2017).

¹⁵ Про перелік відомостей, що не становлять комерційної таємниці: постанова Кабінету Міністрів України від 9 серпня 1993 р. № 611. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/611-93-%D0%BF> (дата звернення: 28.11.2017).

¹⁶ M Roger Milgrim and Eric E Bensen, *Milgrim on Trade Secrets* (Matthew Bender 2011) 24.

Як зазначає Г. Андрощук, у США ‘до комерційної таємниці відносять-ся всі види і форми фінансової, комерційної, наукової, технічної та економічної інформації’¹⁷.

Важливе значення для розуміння сутності розголошення комерційної таємниці має судова практика. Так, Р. Мілгрім та Е. Бенсен визнають важливість зазначених далі справ щодо комерційної таємниці у сфері ІТ¹⁸. Справа *United States v. Aleynikov* стосується недобросовісного використання комерційної таємниці у вигляді торговельної комп’ютерної бази вартістю в півмільярда доларів, що була до цього придбана компанією “Голдман Сакс” (*Goldman Sachs*).

Про важливість здійснення дій, спрямованих на забезпечення правової охорони для комерційної таємниці, наголошено у справі *Fail-Safe LLC v. A.O. Smith Corp.* У свою чергу, в справі *Edifecs Inc. v. TIBCO Software, Inc.* судом винесено рішення щодо можливості визнання порушення права на комерційну таємницю факт поглинання однією ІТ-компанією іншої та “змішування” працівників цих двох компаній, у результаті чого інформацію, що належала одній із компаній, розголошено.

Подальшими перспективними розробками у сфері договірного регулювання відносин щодо об’єктів інтелектуальної власності є упровадження в законодавство України основних тенденцій і традицій договірного регулювання відповідного законодавства в економічно розвинутих країнах.

Зважаючи на викладене, постає необхідність визнання адаптації законодавства та практики України до встановлених в економічно розвинутих державах традицій договірного регулювання відносин у сфері ІТ. Це означає, що має відбутися: по-перше, спрощення договірних механізмів, які застосовуються у процесі документальної фіксації змісту правовідносин (насамперед щодо трудових відносин і договорів замовлення); по-друге, ґрунтовне вивчення та з’ясування сутності комерційної таємниці, умов захисту та договірного використання якої є вирішальним фактором економічного розвитку в сфері ІТ.

REFERENCES

List of legal documents

Legislation

1. Bernska konvencija pro okhoronu literaturnykh i khudozhnykh tvoriv (Paryzkyi akt vid 24 lypnia 1971 r., zminenyi 2 zhovtnia 1979 r.) [Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works (Paris Act of July 24, 1971, amended on 2 October 1979)] URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_051 (accessed: 25.11.2017) (in Ukrainian).

¹⁷ Г. Андрощук, ‘Захист комерційної таємниці в США: протидія економічному шпигунству’ (2013) (9) 1 Наука та інновації 80.

¹⁸ Milgrim and Bensen (n 16) 16-7.

2. Dyrektyva Rady Yevropeiskoho spivtovarystva pro pravovu okhoronu kompiuternykh prohram (91/250/YeES) [Council Directive of the European Community on Legal Protection of Computer Programs] vid 14 travnia 1991 r. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_065 (accessed: 25.11.2017) (in Ukrainian).
3. Pro avtorske pravo ta sumizhni prava [On Copyright and Related Rights]: Zakon Ukrainy [Law of Ukraine] vid 23 hrudnia 1993 r. № 3792-XII. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (accessed: 23.11.2017) (in Ukrainian).
4. Pro perelik vidomostei, shcho ne stanovliat komertsiinoi taiemnytsi [On the List of Information not Regarded as the Trade Secret]: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy [Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine] vid 9 serpnia 1993 r. № 611. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/611-93-%D0%BF> (дата звернення: 28.11.2017) (in Ukrainian).
5. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv shchodo vrehulivannia pytan avtorskoho prava i sumizhnykh prav [On Amendments to Some Acts of Legislation Concerning the Harmonization of Issues of Copyright and Related Rights]: proekt Zakonu Ukrainy [Draft Law of Ukraine] vid 26 veresnia 2017 r. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=732fbde6-d449-4e6a-88e8-4d817e4bc241&title=ProektZakonuUkrainiproVnesenniaZminDoDeiakikhZakonodavchikhAktivSchodoVregulivanniaPitanAvtorskogoPravaIsumizhnykhPrav> (accessed: 27.11.2017) (in Ukrainian).
6. Pro zastosuvannia sudamy norm zakonodavstva u spravakh pro zakhyst avtorskoho prava i sumizhnykh prav [On the Application by Courts of the Legislative Provisions in Cases for the Protection of Copyright and Related Rights]: postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrainy [Decree of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine] vid 4 chervnia 2010 r. № 5. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-10> (accessed: 26.11.2017) (in Ukrainian).
7. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy [The Civil Code of Ukraine]: Zakon Ukrainy [Law of Ukraine] vid 16 sichnia 2003 r. № 435-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2003. №№ 40–44. St. 356 (in Ukrainian).
8. Uhoda pro torhovelni aspekty prav intelektualnoi vlasnosti [Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights] vid 15 kvitnia 1994 r. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/981_018 (accessed: 28.11.2017) (in Ukrainian).

Bibliography

Authored books

9. Ghosh S and others, *Intellectual Property: Private Rights, the Public Interest, and the Regulation of Creative Activity (American Casebook Series)* (Thomson/West 2007) (in English).
10. Milgrim M R and Bensen E E, *Milgrim on Trade Secrets* (Matthew Bender 2011) (in English).
11. Kapitsa Yu ta Stupak S ta Zhuvaka O, *Avtorske pravo i sumizhni prava v Yevropi [Copyright and Related Rights in Europe]* (Lohos 2012) (in Ukrainian).
12. Zhylinkova O, *Dohovirne rehulivannia vidnosyn shchodo intelektualnoi vlasnosti v Ukraini ta za kordonom [Contractual Regulation of Intellectual Property Relations in Ukraine and Abroad]* (Yurinkom Inter 2015) (in Ukrainian).

Articles

13. Androshchuk H, 'Zakhyst komertsiinoi taiemnytsi v SShA: protydiia ekonomichnomu shpyhunstvu' ['Trade Secret Protection in the United States: Combating Economic Espionage'] (2013) (9) 1 Nauka ta innovatsii 80 (in Ukrainian).

Websites

14. Brown E, 'Web developer gave implied copyright license to clients; court awards summary judgment to defendants in infringement action' (*Internetcases*, 5 April 2005) <<http://blog.internetcases.com/2005/04/05/web-developer-gave-implied-copyright-license-to-clients-court-awards-summary-judgment-to-defendants-in-infringement-action/>> accessed 27 November 2017 (in English).

Newspaper articles

15. Ortynskaja M, 'Kak uregulirovat' otnosheniya avtorov s gosudarstvom i podtolknut' razvitie IT-industrii' ['How to Harmonize the Relations of Authors with the State and to Encourage the Development of IT-Industry'] *Zakon i Biznes* (Kiev, 21 Oktjabr' 2017) <http://zib.com.ua/ru/130523-kak_uregulirovat_otnosheniya_avtorov_i_podtolknut_razvitie_i.html#> accessed 26 November 2017 (in Russian).

Olena Zhylinkova

CONTRACTUAL REGULATION OF RELATIONS ASSOCIATED
WITH INTELLECTUAL PROPERTY
IN THE INFORMATION TECHNOLOGIES SECTOR

ABSTRACT. Deliverables of intellectual efforts are the most valuable part of the capital of innovation relations subjects, and in practice the contracts for disposal of intellectual property rights have a special role to play. This necessitates a scientific research into contracts in the IT sector with a focus on the objects of intellectual property rights.

The goal of the article is to make a theoretical analysis of contracts for disposal of intellectual property rights in the IT-sector; to review the two groups of contracts through which relations in the IT-sector are regulated, the first of them comprising the contracts for making and use of computer programs, and the second one – contracts relating to non-disclosure of a trade secret as a type of confidential information.

Based on relevant USA case law and practical examples, the author demonstrates the need for introducing into Ukrainian legislation the main legal trends and traditions existing in the well-developed countries. The article also analyzes the national laws of Ukraine and international provisions and regulations governing the contractual relations in the IT-sector.

The author arrives at the conclusion that currently there is a need to recognize and adapt the Ukrainian legislation and practice to the traditions of contractual regulation of relations in this area, which have been established in economically well-developed countries, through simplification of contractual mechanisms used in the process of documental recording of the contents of relations; through a thorough study of a trade secret, with its terms of protection and contractual use being a decisive factor of economic development in the IT-sector.

KEYWORDS: intellectual property right; contracts; disposal of intellectual property rights; information technologies; computer programs; trade secret.